

telse der efter arbejdets udførelse kunne tillades i den pågældende bygning, og — såfremt dette måtte blive aktuelt — hvilke udgifter der alternativt var forbundet med nedrivning og oprydning.

Et mindretal i udvalget (fremskridtspartiets, det konservative folkepartis, centrum-demokraternes og kristeligt folkepartis medlemmer) fandt flertallets kommissorium uegnet og forsinkende for afviklingen af Christiania og kunne derfor støtte forsvarsministeriets nedrivnings- og saneringsplan. Man mente i den forbindelse, at det ville være uheldigt at yde tilskud til en garantkreds af forsvarsministeriets bevilgninger, hvis anvendelse ministeriet ikke havde direkte indflydelse på.

På denne baggrund anmodede forsvarsministeriet herefter den 1. november Christianias garantkreds og repræsentanterne for Christianias beboere om at udpege medlemmer til den af flertallet i Christiania-udvalget foreslåede arbejdsgruppe. Københavns kommune havde i mellemtiden meddelt, at den ikke ønskede at indtræde i arbejdsgruppen. Derimod ville en af kommunen udpeget bygningsinspektør være til rådighed for at varetage de kommunale bygningsmyndigheders interesse i sagen.

En repræsentant fra garantkredsen mente, at man snarest skulle træffe bestemmelse om omfanget af de mest påtrængende sikkerhedskrav og straks gå i gang med at opfylde disse, såfremt der kunne stilles et beløb til rådighed herfor. Christiania-beboerne foreslog, at de enkelte beboere selv skulle tage stilling til, hvad der skulle foretages i deres bolig, og de var imod enhver form for nedrivning.

Den 27. november beklagede forsvarsminister Brøndum over for Christiania-udvalgets formand, at arbejdet i den nedsatte arbejdsgruppe ikke skred frem med den hurtighed og klarhed, som var tiltrængt. Efter de oplysninger, der forelå, så det ud til, at man endnu ikke var kommet i gang med den bygningsgennemgang, som kommissoriet forudsatte. Det var hans opfattelse, at man i garantkredsen og blandt Christianias repræsentanter syntes at savne fornøden forståelse for, at kommissoriet var den retningslinie, der skulle følges. Udvalgets formand mente imidlertid, at der ikke var grund til bekymring. Han regnede med, at der fandt en hurtig bygningsgennemgang sted, som kunne tilfredsstille Københavns kommune.

Den 3. december bad ministeren forsvarsministeriets repræsentant om at opfordre arbejdsgruppen til snarest at afklare, om den kunne gennemføre den stillede opgave. Han gjorde samtidig opmærksom på, at skulle dette ikke være tilfældet, måtte sagen tilbage til folketinget.

Den følgende dag oversendtes til Christiania-udvalget til orientering:

- referat af møde den 6. november 1974 mellem arbejdsgruppen vedrørende Christiania og ministeren
- referater af de hidtil afholdte møder i nævnte arbejdsgruppe samt
- kopi af ministerens brev af 3. december 1974 til forsvarsministeriets repræsentant i arbejdsgruppen.

Udvalgets formand gav i brev af 15. december udtryk for forundring over, at forsvarsministeren til pressen skulle have udtalt, at der ikke skete noget i Christianiasagen. Formanden oplyste i den forbindelse, at repræsentanter for Københavns brandvæsen under en gennemgang af de større bygninger og forsamlingslokaler havde peget på de ændringer, der burde foretages. Ændringerne havde været drøftet med bygningsinspektoratet, og man var enig om en indstilling til kommunen. Han oplyste videre, at også de øvrige bygninger nu var ved at være gennemgået, og man skulle snart mødes igen med bygningsinspektoratet. Man forventede at nå til en fælles indstilling om den sidste del. Herefter ville alt være klar til den endelige rapport til forsvarsministeriet.

Den 6. januar 1975 modtog forsvarsministeriet arbejdsgruppens rapport med overslag over forventede udgifter ved de foreslåede foranstaltninger. Overslaget angiver en samlet udgiftssum på 460.000 kr. Rapporten indeholder ikke forslag til nedrivninger.